

**Sfinansowano z programu Unii Europejskiej "Wymiar sprawiedliwości"
(2014-2020)**

Treść niniejszej publikacji reprezentuje wyłącznie poglądy autora i on ponosi za nią wyłączną odpowiedzialność. Komisja Europejska nie ponosi żadnej odpowiedzialności za sposób wykorzystania informacji zawartych w niniejszym dokumencie.

Studium przypadku

Postępowanie sądowe z zakresu prawa Unii Europejskiej

SZKOLENIE ZAAWANSOWANE DLA PRAWNIKÓW WYKONUJĄCYCH ZAWÓD W RAMACH PRYWATNEJ PRAKTYKI

Autor

Fabrice Picod

Profesor na Uniwersytecie Paris 2 Panthéon-Assas

Katedra im. Jeana Monneta

Dyrektor Centrum Prawa Europejskiego

Jako prawnik wpisany na listę adwokatów lub radców w Paryżu zostałeś poproszony o pomoc prawną oraz, w razie konieczności, reprezentowanie w sądzie spółki Carton Rouge SA z siedzibą w Melun (Seine-et-Marne, Francja).

Decyzją Komisji z 15 lipca 2021 r., doręczoną firmie Carton Rouge w dniu 20 lipca 2021 r., na Carton Rouge nałożono grzywnę w wysokości 16 200 000 euro za naruszenie art. 101 TFUE, o następującej treści:

"Spółka Carton Rouge SA (wraz z osiemnastoma innymi przedsiębiorstwami produkującymi tekturę) naruszyła art. 101 ust. 1 TFUE uczestnicząc od połowy 2017 r. do co najmniej kwietnia 2020 r. w porozumieniu i biorąc udział w uzgodnionej praktyce sięgającej połowy 2010 r., zgodnie z którą dostawcy kartonu w Unii Europejskiej:

- spotykali się regularnie, aby negocjować wspólny plan mający na celu ograniczenie konkurencji w branży,*
- uzgadniali regularne podwyżki cen w walutach narodowych dla każdej klasy produktu,*
- uzgadniali, że udziały głównych producentów w rynku będą utrzymywane na stałym poziomie.*

Decyzja została podjęta w wyniku procedury wszczętej w 2020 r. po skargach złożonych przez kilka brytyjskich organizacji handlowych. Urzędnicy Komisji bez uprzedzenia przeprowadzili równoczesne kontrole w siedzibach kilku przedsiębiorstw działających w branży kartonowej.

Kilka ukaranych spółek zaskarżyło już decyzję Komisji Europejskiej.

Pytania:

1. Spółka Carton Rouge chciałaby się dowiedzieć, czy również powinna zaskarżyć tę decyzję, a jeżeli tak, to w ramach jakich działań i w jakim trybie.
2. Czy spółka powinna skorzystać z usług wyspecjalizowanego prawnika wpisanego na listę adwokatów bądź radców prawnych w Luksemburgu, Strasburgu lub Brukseli?
3. Czy może ona złożyć wniosek o zastosowanie środków tymczasowych? Jeżeli tak, to jak wygląda procedura?
4. Jeżeli spółka uważa również, że Komisja przy pomocy władz francuskich naruszyła jej prawo do poszanowania jej siedziby w zakresie sprzecznym z art. 7 Karty Praw

Podstawowych Unii Europejskiej, to czy może ona wnieść stosowną skargę, a jeżeli tak, to do jakiego sądu i w jakiej formie?

5. Spółka Carton Rouge wnosi o uchylenie grzywny. Na jakie zarzuty może się powoływać?
6. Czy firma może uzyskać obniżenie grzywny na drodze postępowania sądowego?
7. Czy można się powołać przed sądem krajowym na niezgodność decyzji Komisji z prawem?

Metoda:

Określ istotne kwestie prawne.

Wskaż postanowienia traktatów, Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz regulaminu właściwego sądu, które mają zastosowanie do poruszanych kwestii prawnych.

Wskaż właściwe orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Unii Europejskiej.

Zaproponuj uzasadnione prawnie i realistyczne rozwiązania.

Wzór odpowiedzi:

1. Fakt, że kilka innych spółek zaskarżyło już decyzję Komisji z 15 lipca 2021 r. oraz że firma Carton Rouge została o niej powiadomiona, nie uniemożliwia jej wniesienia odwołania od tej decyzji w zakresie, w jakim została ona o niej powiadomiona i jest dla niej szkodliwa.

Zaleca się nawet, aby Carton Rouge sama wniosła powództwo w celu ochrony swoich interesów, ponieważ z jednej strony odwołania złożone przez inne spółki niekoniecznie muszą doprowadzić do wydania przez właściwy sąd orzeczenia chroniącego interesy Carton Rouge, a z drugiej strony nie jest wykluczone, że spółki, które już wniosły powództwa, wycofają je, na przykład po zawarciu ugody.

Carton Rouge może zatem wnieść skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE.

Spółka będzie mogła również wnieść powództwo o obniżenie nałożonej na nią grzywny zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) 1/2003 z 16 grudnia 2002 r., przyjętego na podstawie art. 103 TFUE.

Rozporządzenia przyjęte przez Parlament i Radę mogą, na mocy art. 261 TFUE, przyznać Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pełną właściwość w zakresie kar przewidzianych w tych rozporządzeniach. Właściwość taka umożliwia sędziemu, poza zwykłą kontrolą legalności sankcji, zastąpić ocenę Komisji jego własną, a tym samym "anulować, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub karę pieniężną" (wyrok Sądu z 27 lutego 2014 r., sprawa T-91/11, *InnoLux przeciwko Komisji*, pkt 156, potwierdzony przez TSUE 9 lipca 2015 r., sprawa C-231/14, *InnoLux przeciwko Komisji*).

Wiadomo bowiem, że w przypadku naruszenia postanowień art. 101 i 102 TFUE mających zastosowanie do antykonkurencyjnych zachowań przedsiębiorstw, Komisja ma prawo nakładać grzywny na przedsiębiorstwa dopuszczające się naruszenia na podstawie art. 23 rozporządzenia (WE) 1/2003 z 16 grudnia 2002 r., co jest często zaskarżane do Sądu.

Poza zwykłą kontrolą zgodności tych grzywien z prawem Sąd jest wówczas uprawniony do zastąpienia oceny Komisji swoją własną oceną wysokości nałożonych grzywien, kierując się w tym zakresie względami słuszności (wyrok ETS z 8 lutego 2007 r. w sprawie C-3/06 *P Groupe Danone przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2007, s. I-1331, pkt 61). Nieograniczona jurysdykcja nie jest równoznaczna z kontrolą *ex officio* (Sąd UE, 23 maja 2019 r., sprawa T-222/17, *Recylex i in. przeciwko Komisji*, pkt 161).

Właściwość Sądu została określona w art. 256 TFUE. Sąd jest właściwy do rozpoznawania skarg wniesionych na podstawie art. 263 TFUE, z wyjątkiem skarg, które Statut Trybunału

Sprawiedliwości Unii Europejskiej zastrzega dla Trybunału Sprawiedliwości. Należy powołać się na art. 51 Statutu, który zastrzega dla Trybunału Sprawiedliwości niektóre skargi o stwierdzenie nieważności wnoszone przez instytucje Unii oraz, w niektórych przypadkach, przez Państwa Członkowskie. Skargi wnoszone przez spółki uznane za osoby prawne w rozumieniu TFUE nie są zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości, co oznacza, że należą one do właściwości Sądu. Wynika z tego, że skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji należy do właściwości Sądu Unii Europejskiej.

To samo dotyczy nieograniczonej jurysdykcji w zakresie powództw wnoszonych na podstawie art. 261 TFUE.

Skarga zostanie wniesiona zgodnie ze zwykłą procedurą procesową, która została szczegółowo opisana w regulaminie postępowania przez Sądem. Procedura ta składa się z dwóch etapów, z których pierwszy jest pisemny, a drugi ustny.

2. Pomoc adwokata lub radcy prawnego jest obowiązkowa we wszystkich skargach wnoszonych do Sądu na podstawie art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Trzeci akapit tego artykułu stanowi, że "jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może reprezentować lub wspomagać stronę przed Trybunałem". Wpis na listę adwokatów lub radców prawnych w Luksemburgu, Strasburgu lub Brukseli nie jest konieczny. Co do zasady, jako prawnik wpisany na listę adwokatów lub radców prawnych w Paryżu, masz prawo występować przed sądem Państwa Członkowskiego, a zatem do wnoszenia przewidzianych prawem skarg oraz do reprezentowania spółki Carton Rouge przed Sądem Unii Europejskiej, chyba że zakwestionowano twoją nieposzlakowaną opinię, co mogłoby skutkować pozbawieniem cię prawa do wykonywania zawodu.
3. Równocześnie z wniesieniem skargi na decyzję Komisji, która nie ma charakteru zawieszającego, spółka Carton Rouge może złożyć wniosek o zastosowanie środków tymczasowych w celu zawieszenia wykonania zaskarżonej decyzji na podstawie art. 278 TFUE lub innego środka na podstawie art. 279 TFUE.

Uwzględnienie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych należy co do zasady do kompetencji prezesa sądu rozpoznającego sprawę, w tym przypadku prezesa Sądu, a decyzja jest podejmowana w trybie przyspieszonym ze względu na pilny charakter sprawy, który charakteryzuje ten rodzaj wniosku.

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych musi spełniać zwykłe przesłanki dopuszczalności dotyczące treści i formy wniosku oraz zapewnienia zastępstwa prawnego. Wniosek o zawieszenie wykonania aktu na podstawie art. 278 TFUE jest dopuszczalny jedynie wówczas, jeżeli wnioskodawca zaskarżył akt, o którego zawieszenie wnosi, przed Sądem Unii Europejskiej, natomiast wniosek o zastosowanie innego środka tymczasowego na podstawie art. 279 TFUE jest dopuszczalny jedynie wówczas, gdy został złożony przez stronę w sprawie przed Sądem (art. 156 regulaminu postępowania przed Sądem). Wnioskodawca nie może, co do zasady, formułować wniosków w sposób szerszy niż sposób, w jaki formułuje wnioski w sprawie głównej (Sąd, postanowienie z 31 stycznia 2020 r., sprawa T-627/19 R, Schindler i in. przeciwko Komisji, pkt 25). Skarga główna musi zostać złożona wcześniej lub równocześnie, w przeciwnym razie wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, który ma charakter pomocniczy w stosunku do skargi głównej, jest niedopuszczalny.

Przyznanie tego rodzaju środków tymczasowych jest obwarowane spełnieniem kilku łącznych warunków: *fumus boni juris*; pilny charakter sprawy oraz, w stosownych przypadkach, równowaga interesów przemawiająca na korzyść wnioskodawcy. Sąd rozpatrujący wniosek o zastosowanie środków tymczasowych dysponuje szerokim marginesem uznania i może swobodnie określić, w świetle konkretnych okoliczności sprawy, sposób weryfikacji poszczególnych warunków oraz kolejność, w jakiej badanie to powinno zostać przeprowadzone (ETS, postanowienie z 3 kwietnia 2007 r., sprawa C-459/06 P(R), *Vischim przeciwko Komisji*, pkt 25).

Zgodnie z zasadą *fumus boni juris* należy ustalić, czy zarzuty nie są całkowicie bezzasadne. Wymóg ten jest spełniony, jeżeli istnieje istotna kontrowersja prawna, której rozwiązanie nie jest natychmiastowo oczywiste, a więc skarga nie jest *prima facie* bezzasadna (Sąd, postanowienie z 15 października 2015 r., sprawa T-482/15 R, *Ahrend Furniture przeciwko Komisji*, pkt 29), co mogłoby mieć miejsce w przedmiotowej sprawie.

Ze względu na pilny charakter sprawy należy ustalić, czy istnieje ryzyko poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów skarżącego, niezależnie od innych czynników (ETS, 13 stycznia 2009 r., postanowienia C-512/07 P(R) i C-15/08 P(R), *Occhetto i PE przeciwko Donnici*, Zb. Orz. 2009, s. I-1, pkt 58). To na stronie powołującej się na taką szkodę spoczywa obowiązek wykazania jej istnienia. Wobec braku absolutnej pewności zaistnienia szkody powód jest zobowiązany udowodnić fakty, które powinny uprawdopodobnić możliwość jej zaistnienia (ETS, wyrok z 20 czerwca 2003 r., sprawa C-156/03 P-R, *Laboratoires Servier przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2003, s. I-6575, pkt 36). Co do zasady szkoda czysto majątkowej nie można uznać za nieodwracalną lub nawet trudną do naprawienia, jeżeli może być ona przedmiotem rekompensaty finansowej (ETS,

postanowienie z 24 marca 2009 r., sprawa C-60/08 P(R), *Cheminova i inni przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2009, s. I-43, pkt 63). Czasami przedsiębiorstwom udaje się wykazać istnienie szkody, która została spowodowana zaprzestaniem przez nie działalności.

W kontekście sporów między spółkami a instytucjami Unii Europejskiej sąd rozpatrujący wnioski o zastosowanie środków tymczasowych uznał, że pilny charakter sprawy można stwierdzić jedynie w przypadku, w którym kwestionowane zobowiązanie zagroziłoby istnieniu zainteresowanych spółek (TSUE, postanowienie z 7 marca 2013 r., sprawa C-551/12 P (R), *EDF przeciwko Komisji*, pkt 55 - SPI, postanowienie z 8 października 1996 r., sprawa T-84/96 R, *Cipeke przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 1996, II, s. 1313). Jeżeli wnioskodawca twierdzi, że utracił udział w rynku, to musi wykazać, że "odzyskanie znaczącej części tego udziału w rynku uniemożliwiają mu przeszkody o charakterze strukturalnym lub prawnym" (TSUE, postanowienie z 15 grudnia 2009 r., sprawa C-391/08 P (R), *Dow AgroSciences i in. przeciwko Komisji*, pkt 75) - zob. także SPI, postanowienie z 22 lipca 2004 r., sprawa T-148/04 R, *TQ3 Travel Solutions Belgium przeciwko Komisji*, pkt 50 i 51. - Zob. też SPI, postanowienie z 10 listopada 2004 r., sprawa T-303/04 R, *European Dynamics przeciwko Komisji*, pkt 81). Może to mieć miejsce w przypadku środków, które zmuszają przedsiębiorstwa do całkowitego zaprzestania działalności handlowej (SPI, postanowienie z 30 kwietnia 1999 r., sprawa T-44/98 R II, *Emesa Sugar przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 1999, II, s. 1427).

Jeżeli prezes Sądu zarządzi zawieszenie wykonania decyzji nakładającej znaczną grzywnę na jedną lub więcej spółek, to może zażądać od nich przedstawienia gwarancji finansowych. W istocie, jeżeli sąd rozpatrujący wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zarządzi zawieszenie wykonania decyzji Komisji nakładającej grzywnę na przedsiębiorstwo, może nakazać utrzymanie zabezpieczenia nałożonego przez Komisję (ETS, postanowienie z 6 maja 1982 r., sprawa 107/82 R, *AEG przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 1982, s. 1549; ETS, postanowienie z 7 maja 1982 r., sprawa 86/82 R, *Hasselblad przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 1982, s. 1555), a nawet nakazać złożenie samego zabezpieczenia, na co pozwala regulamin postępowania. Sąd rozpatrujący wniosek o zastosowanie środków tymczasowych podkreśla, że możliwość zażądania gwarancji bankowej "jest ogólnym i rozsądnym sposobem działania Komisji" (SPI, postanowienie z 21 stycznia 2004 r., sprawa T-245/03 R, *FNSEA i inni przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2004, II, s. 271, pkt 77; Sąd, postanowienie z 13 kwietnia 2011 r., sprawa T-393/10 R, *Westfälische Drahtindustrie i in. przeciwko Komisji*, pkt 22). Wniosek o zwolnienie z obowiązku złożenia gwarancji może zostać uwzględniony jedynie w wyjątkowych okolicznościach, gdy złożenie gwarancji jest obiektywnie niemożliwe lub gdy jej złożenie zagroziłoby istnieniu

przedsiębiorstwa (SPI, postanowienie z 20 października 2003 r., sprawa T-46/03 R, *Leali przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2003, II, s. 4473, pkt 33).

Podsumowując, szanse na uzyskanie środków tymczasowych związanych z zaskarżeniem tego typu decyzji są niezwykle małe.

4. Ponieważ spółka Carton Rouge stoi na stanowisku, że Komisja naruszyła, zwłaszcza w trakcie dochodzenia, które przybrało formę rewizji w pomieszczeniach, przeprowadzonej w razie potrzeby przy pomocy władz krajowych, zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do poszanowania jej siedziby, która zgodnie z utrwalonym orzecznictwem oznacza obecnie pomieszczenia firmowe, może ona powołać się na ten artykuł, który ustanawia rzeczywiste prawo, a nie zasadę, aby zażądać stwierdzenia nieważności decyzji Komisji lub obniżenia kwoty grzywny.

Zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, od momentu wejścia w życie traktatu lizbońskiego 1 grudnia 2009 r. Karta praw podstawowych Unii Europejskiej ma taką samą wartość jak traktaty TUE i TFUE. Tym samym nabrała ona mocy wiążącej, która zgodnie z art. 51 Karty wiąże instytucje Unii Europejskiej i Państwa Członkowskie w procesie stosowania przez nie prawa UE.

Sąd może stwierdzić nieważność decyzji wydanej przez Komisję Europejską z powodu nieprzestrzegania postanowień Karty, które ustanawiają prawa. Można rozważyć obniżenie grzywny, jeżeli okaże się, że Komisja w nieproporcjonalny sposób naruszyła prawo określone w art. 7 Karty.

Pod uwagę należy wziąć ewentualne uzasadnienie naruszenia prawa do ochrony siedziby na podstawie art. 52 ust. 1-3 Karty w celu ochrony uznanego przez Unię celu leżącego w interesie ogólnym, takiego jak ochrona zdrowej konkurencji, zgodnie z zasadą proporcjonalności.

5. Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji nakładającej grzywnę na spółkę Carton Rouge podlega warunkom określonym w art. 263 ust. 2 TFUE. Konieczne będzie powołanie się na zarzuty dotyczące braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek normy prawnej związanej z ich stosowaniem, a także nadużycia władzy.

Zarzut braku kompetencji, będący kwestią porządku publicznego, nie jest w takim przypadku odpowiedni, ponieważ przed podjęciem tego rodzaju decyzji Komisja dba o bardzo dokładne sprawdzenie, czy posiada jurysdykcję we wszystkich aspektach sprawy,

przy czym jurysdykcja jest tutaj rozumiana jako *ratione personae*, *ratione materiae*, *ratione temporis* i *ratione loci*. W sprawie AKZO skarżący zakwestionowali kompetencje komisarza ds. konkurencji dotyczące zlecenia dochodzeń na podstawie upoważnienia udzielonego przez kolegium komisarzy (ETS, 9 września 1986 r., sprawa 5/85, *AKZO Chemie BV i AKZO Chemie UK*, Zb. Orz. 1986, s. 2585), jednak tego typu sprawy mają wyjątkowy charakter.

Zarzut naruszenia istotnych wymogów proceduralnych jest również kwestią porządku publicznego (ETS, 7 maja 1991 r., sprawa C-304/89, *Oliveira przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 1991, s. I-2283, pkt 18. - ETS, 6 kwietnia 2000 r., sprawa C-286/95 P, *Komisja przeciwko ICI*, Zb. Orz. 2000, s. I-2341, pkt 40-45 i 51). Zarzut taki musi zatem zostać podniesiony przez sąd z urzędu (ETS, Wielka Izba, 10 lipca 2008 r., sprawa C-413/06 P, *Bertelsmann i Sony Corporation of America przeciwko Impala*, Zb.Orz. 2008, s. I-4951, pkt 174).

Zagwarantowane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólnych zasadach prawa oraz kilku aktach prawa wtórnego prawo do obrony jest podstawowym prawem wiążącym się z kwestiami materialnoprawnymi. Są one często przywoływane w sporach z zakresu prawa gospodarczego (ETS, 13 lutego 1979 r., sprawa C-85/76, *Hoffmann-La Roche przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 1979, s. 461. - ETS, 27 czerwca 1991 r., sprawa C-49/88, *Al-Jubail Fertilizer Company i in. przeciwko Radzie UE*, Zb. Orz. 1991, s. I-3187, pkt 15). To samo dotyczy zasady kontrydiktoryjności, która jest często powiązana z zasadą poszanowania prawa do obrony.

Przestrzeganie obowiązku uzasadnienia, nałożonego przez art. 296 TFUE, jest jednym z istotnych wymogów, którego naruszenie może skutkować niezgodnością aktu z prawem. Trybunał Sprawiedliwości stoi konsekwentnie na stanowisku, że uzasadnienie z jednej strony umożliwia zainteresowanym stronom zrozumienie zakresu decyzji podjętej w ich sprawie i zapewnia ochronę ich interesów, a z drugiej strony umożliwia sądowi kontrolę zgodności z prawem na podstawie art. 263 TFUE w interesie osób, którym przysługuje ten środek prawny (ETS, 30 marca 2000 r., sprawa C-265/97 P, *VBA przeciwko Florimex i in.*, Zb. Orz. 2000, s. I-2061 - SPI, 29 września 2000 r., sprawa T-55/99, *CETM przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2000, s. II-3207). Zakres uzasadnienia wymagany przez sąd różni się w zależności od charakteru przyjętego aktu, jego celu oraz kontekstu jego przyjęcia. Zarzut ten jest niemal systemowo podnoszony w sporach sądowych z zakresu europejskiego prawa konkurencji.

Zarzut nadużycia władzy jest klasycznym zarzutem dotyczącym legalności wewnętrznej. Jest on rozpatrywany w sposób bardzo restrykcyjny, co wyjaśnia niepowodzenia w powoływaniu się na ten zarzut. Skarżący muszą wykazać, że instytucja będąca autorem

aktu wykorzystala swoje uprawnienia w celu innym nizeli ten, dla ktorego zostaly one jej przyznane, lub tez w celu unikniecia wyraźnie przewidzianej w traktacie zalożycielskim procedury dotyczacej rozpatrzenia okolicznosci sprawy (ETS, 25 czerwca 1997 r., sprawa C-285/94, *Włochy przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 1997, s. I-3519. - TSUE, Gr. ch. 4 grudnia 2013 r., sprawa C-111/10, *Komisja przeciwko Radzie UE*, pkt 80).

Zarzut naruszenia traktatow i jakiegokolwiek normy prawnej związanej z ich stosowaniem dotyczy naruszeń, ktorych nie można zakwalifikowac do poprzednich kategorii, w szczególności naruszeń tzw. norm materialnych prawa Unii Europejskiej. Zarzut ten może dotyczyc domniemanego naruszenia postanowień TUE, TFUE lub załączonych protokolow, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólnych zasad prawa oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwosci Unii Europejskiej. W tych kategoriach mieści się naruszenie prawa do poszanowania siedziby, określonego w art. 7 Karty praw podstawowych.

6. Carton Rouge może uzyskac obnizenie grzywny nałożonej na spółkę przez Komisję Europejską (zob. wyżej, nr 1).

Poza zwykłą kontrolą zgodności tych grzywien z prawem Sąd jest wówczas uprawniony do zastapienia oceny Komisji swoją własną oceną wysokości nałożonych grzywien (ETS, 8 lutego 2007 r. sprawa C-3/06 P, *Groupe Danone przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2007, s. I-1331, pkt 61). Sędzia ma zatem prawo do zmodyfikowania wysokości grzywny poprzez uwzględnienie wielu elementow (zob. np. SPI, 30 kwietnia 2009 r. sprawa T-13/03, *Nintendo i Nintendo Europe przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2009, s. II-975, pkt 213 do 215). O ile to do sędziogo należy ocena okolicznosci sprawy i rodzaju naruszenia w celu określenia wysokości grzywny, o tyle skorzystanie z takiego uprawnienia nie może prowadzić do dyskryminacji skutkujacej nierównym traktowaniem różnych spółek, ktore uczestniczyły w kartelu (TSUE, 6 grudnia 2012 r., sprawa C-441/11 P, *Komisja przeciwko Verhuizingen Coppens*, pkt 80; Sąd, 13 września 2013 r., sprawa T-566/08, *Total Raffinage Marketing przeciwko Komisji*, pkt 548-554, potwierdzona przez TSUE, 17 września 2015 r., sprawa C-634/13, *Total Raffinage Marketing przeciwko Komisji*). W ramach swojej własności Trybunał Sprawiedliwosci, do ktorego często wnoszone są odwołania od wyrokow Sądu, nie może zastapić swoją oceną oceny Sądu powołujac się na względy słusznosci w przedmiocie wysokości nałożonych grzywien (TSUE, 22 listopada 2012 r., sprawa C-89/11 P, *E.ON Energie przeciwko Komisji*, pkt 125). Jedynie w przypadku, gdy kwota jest nieproporcjonalna, Trybunał może stwierdzić, że Sąd naruszył prawo (*ibid.*, pkt 126).

7. W skardze wniesionej do sądu krajowego przeciwko organowi krajowemu nie jest wykluczone, że decyzja wydana przez Komisję Europejską jest niezgodna z prawem ze względu na naruszenie wyższej normy unijnego prawa.

Trybunał Sprawiedliwości uzupełnił obowiązek odesłania sprawy do Trybunału, określony w art. 267 ust. 3 TFUE, który ciąży na wszystkich sądach, o obowiązek o charakterze ogólnym, odmawiając im kompetencji do orzekania o nieważności aktu prawa Unii Europejskiej (ETS, 22 października 1987 r., sprawa 314/85, *Foto-Frost przeciwko Hauptzollamt Lübeck-Ost*, Zb. Orz. 1987, s. 4199, pkt 15-20 - ETS, 15 kwietnia 1997 r., sprawa C-27/95, *Woodspring District Council przeciwko Bakers of Nailsea*, Zb. Orz. 1997, s. I-1847, pkt 20). Do tego rodzaju odesłania nie ma zastosowania teoria *acte clair* (ETS, Wielka Izba, 6 grudnia 2005 r., sprawa C-461/03, *Gaston Schul Douane-expediteur*, Zb.Orz. 2005, s. I-10513, pkt 19), w przeciwnym razie sądy najwyższe mogłyby stwierdzać nieważność aktów Unii na tej podstawie, że taka nieważność jest dla nich oczywista.

Trybunał Sprawiedliwości zgadza się, że sądy mogą odrzucać podstawy nieważności, które uznają za nieuzasadnione, jednak odmawia im kompetencji do stwierdzania nieważności aktów instytucji UE ze względu na ryzyko rozbieżności między sądami Państw Członkowskich, które mogłyby zagrozić jednolitości porządku prawnego Unii Europejskiej. Sądy krajowe mają jednak prawo zwracać się do instytucji UE o wyjaśnienie niejasności dotyczących ważności spornego aktu (TSUE, 3 lipca 2019 r., sprawa C-644/17, *Eurobolt*, pkt 30-32).